

Robert kicsit fáradtan, de a jól végzett munka örömevel tartott hazafelé. Ma különösen jó napja volt; sikerült lejárnia az egész listát. Nem húzódott át semmi a következő munkanapra, minden és mindenki a helyén volt, ott és akkor, ahol és amikor lennie kellett. Utálta, ha valaki váratlanul szabadságra ment, megbetegedett, baleset érte, vagy az utolsó pillanatban valahogy elmozdult. Ilyenkor még egy töltetet fel kellett használnia, ez bosszantotta, mert nem szerette a pazarlást. Precíz és pontos volt, olyan, amilyennek az ő munkakörében lennie kellett. Másoktól is elvárta, hogy pontosak legyenek, és ne hátráltassák őt a munkájában.

Robert átlagos volt. Ez alapvető követelmény volt a munkájához.

Egy átlagos kertváros átlagos házában élt, átlagosan csinos feleségével, és két gyermekével... az egyik fiú, a másik lány.

A kocsija sem volt feltűnő, a ruhája sem, az arca sem. Igazi átlagpolgár volt, aki soha, sehol, senkinek sem tűnik fel, akire nem emlékeznek, akitől nem félnek. Nem félnek, miért is félnének, hiszen olyan, mint akárki más.

Pedig Robertnek eléggé félelmetes foglalkozása volt: „áthelyezőbiztos”.

Ha tudták volna a szomszédai, pánikszerűen költöztek volna el a környékről, persze teljesen feleslegesen, hiszen az áthelyezőbiztosok mindig mindenkit megtaláltak... előbb-utóbb. Legfeljebb néhány órával tértek el a napi listájuktól, hiszen minden polgárnak volt beültetett helyzetjelző-chipje.

●●● Robert hazaért.

Beállt a garázsba, felment a nappaliba.

– Hello, drágám! – nézett fel terítés közben a felesége.

– Hello, apu! – szaladtak be a gyerekek a kertből.

A vacsora kellemesen telt el. Az étel ízletes volt és bőséges, mint mindig... kivéve a mustárt.

Robertnek nem jutott mustár.

– Hozzatok már be a konyhából egy másik tubust! – mondta Robert.

A gyerekek hirtelen abba hagyták a fecsegést, Nancy, a felesége pedig csak a tányóját bámulta, nem nézett fel.

– Na, mi lesz? – türelmetlenkedett Robert.

– Nincs itthon mustár – nyögte ki végre Nancy.

– Elfelejtettél venni?

– Igen... Nem – hebegett Nancy.

– Most igen, vagy nem?

– A boltos...

– Mi van a boltossal?

– A sarki, kis üzletben a boltos...

– Mi van vele?

– Áthelyezték!

– És? Becsukott a bolt?

– Nem.

– Nem hoztak helyette másik boltost?

– Hoztak... De valahogy elfelejtettem, hogy mit is akartam venni, meg még azt is, hogy vásárolni akartam.

– Nem értelek. Hiszen annyi áthelyezést láthattál már. Minden nap megesik...
Miért zavart ez így meg?

– Mr. Nicholst nagyon kedveltem... Olyan kedves kis öregember volt, sokat beszélgettünk az időjárásról, a gyerekekről, a boltjában levő árukról... Képzeld, harmincöt féle mustárt ismert. Minden ételhez a hozzáillőt ajánlotta. Olyan rossz volt nézni, ahogy összerogy, ahogy elviszik...

– Értem.

– Mit vétett? Kinek volt útban? Ki nem volt vele megelégedve? Miért kellett áthelyezni? – tört ki Nancy.

– Tudod jól, hogy nem szabad ennyire kötődni egy boltoshoz, hiszen bármikor áthelyezhetik.

– De miért pont őt? Mi lesz vele?

– Biztosan valami jó helyre került. Ha olyan jó boltos, ha annyira ismeri a mustárokat, meg a többi árut, akkor talán egy másik üzletbe helyezte a központ. Talán egy nagyobb, jobb üzletbe... De elég öreg volt már, lehet, hogy az idősek lakóparkjába vitték.

– Idősek lakóparkjai! Hol vannak azok a parkok? Miért nem láttam még egyet sem? Miért mindig csak hallok róluk? Vannak egyáltalán? Az anyám is, amióta odaköltözött...

– Tudod jól, hogy milyen fontos dolog az áthelyezés...

– Persze, tudom, mindenkit a megfelelő helyre...

– Ne gúnyolódj! Mi lenne, ha mindenki ott maradhatna, ahol éppen tetszik neki? Hogy működne a rendszer, ha valaki ott maradhatna, ahol már nem tudja ellátni a feladatát? Még ma is vannak, akik nem látják be, hogy csak addig maradhatnak valahol, ameddig megfelelően el tudják látni a feladatukat. Ezért van az áthelyezés. Ezért vannak az áthelyezőbiztosok, a kábítólövedékek, a szállítószemélyzet, a tárlóotthonok, ahonnan az áthelyezetteket azonnal pótolni lehet.

– És azzal mi lesz, akit sehová sem visznek ki pótlásként? Mi lesz azokkal, akik nem kellenek sehová?

– Idősek lakóparkja... – kezdte Robert a hivatalos szöveget.

– Ugyan! – csattant fel Nancy – És akit fiatalon visznek el?

Nancy sírva szaladt ki a konyhába. A gyerekek már rég kiosontak a kertbe.

●●● Robert bosszúsan baktatott fel a lépcsőn, dolgozószobája felé. Bosszantotta, hogy egyébként sikeres napját így elrontotta a mustár, a boltos, a felesége...

Arra gondolt, hogy áttanulmányozza a holnapi listát, elkészíti a másnapi munkatervét... ez majd visszazökkenti a szokásos kerékvágásba. Leült a számítógép elé, be-

ütötte a megfelelő kódokat, hátradőlt a székben, és várta, hogy a képernyőn megjelenjen a lista.

A gép a „*A rendszer jó, A rendszer működik, A rendszer jó, A rendszer gondoskodik...*” szövegű óvodás dalocska dallamát játszotta, jelezvén, hogy elfogadta a kódot. Robert megnyitotta a másnapi dátummal ellátott „borítékot”, de nem talált benne semmit. A boríték üres volt.

Nem volt lista.

Robert nem értette. Lezárta a borítékot, kilépett. Újra kezdte az egészet. Belépés... kód... „a rendszer jó” dallama... borítékmegnyitás... aztán megint semmi... Semmi!

Robert még sokáig próbálgatta a borítékot, de az csak üres volt.

Hajnalban még mindig a gép mellett ült, amikor kopogtattak...

